

Universitätsbibliothek Paderborn

Opvs De Ivdiciis Divinis, Qvae Devs In Hoc Mvndo Exercet

Accessit index concionatorius in omnes totius anni dies Dominicos & Festos, ab ipso Auctore confectus

Stengel, Georg

Ingolstadii, 1651

8. Vbi verum Fortunati marsupium reperiatur?

urn:nbn:de:hbz:466:1-45653

tur. Si panem nactus erat, aut si pomulum habebat, Matri Filiō que eius lubens, gaudēnsque sportulam attulit ac porrexit. Et vero acceptum id sibi munus esse, cœlestis Virgo perspicuè ostendit: quippe quæ extento, quantumis ligneo brachio, munus acceptauit. Quin & locuta est cum Hermanno elinguis imago, iuslītque eum cum Puerulo suo colludere. Quod ad vespertinum vsq; tempus factum: ut verè dicere posset diuina Sapientia: *Iudens in orbe terrarum, & delicia mea esse cum filiis hominum.* Parentes illi erant pauperes, quibus non suppeditabat sumptus, ad illum ritè vestendum. Quare aspera ac frigida hycme, moris sui seruans, ad castæ Matris statuam in templum venit. Usque adeò cœlesti flamma æstuante rigens bruma non impediuit. Ibi Imago rursus verba fundens interrogavit, cur, tempore tam frigido, nudis incederet pedibus? cui ille respondit: *Calceis careo.* Mox illa, lapidem, irquit, illum vides? (& digito lapidem monstrabat) sub eo quatuor denarios reperies, eos tolle, & calceos eme. Adit lapidem, inuenit pecuniam, & exultante animo ad gratiæ tantæq; liberalitatis Matrem recurrit, eique gaudibundus nummos ostendit. At illa, quoties, posthac calceis, tabellis, aliisque scholastica supellectili indigebis, eum lapidem adi, semper inuenies monetam. Quid puerilis ætas, quid mulier, tacitum secretum seruat? Igitur neque potuit ista res vel Hermanno puer, vel ab Hermanni matre femina diu cœlari. Vulgata est. Rescientes reliqui etiam pueri & ipsi eundem lapidem adierunt, mouerunt, sed nihil repe- rerunt: quia non itidem, ut Hermannus, coluerant thesauri mon- straticem. Tanti refert, unde quis non opem solūm, sed opes etiā petat.

Prou. 8.31.

Fabulæ Fortunatum quandam fingunt, in silua, Deam ob- uiam habuisse, quam Fortunam vocant, à qua marsupium dono acceperit, eius virtutis, ut quoties vellet, ex eo aureos nummos posset educere, tanquam è fonte quodam perenni, aut potius flu- uio & Pactolo auri. Fingunt hæc. Somnia sunt Parnassi. Felicior Hermannus fuit Fortunato. Sub lapide semper pecuniam reperit, quoties quæsivit. Docuit ergo nō à Fortuna, sed à Maria eiūsque in primis Filio, opes sustentationi necessarias esse flagitandas. Ne-

VIII.

Ouid. lib.
I. Metam.

stro Ignatio discenda, infra memorabo: hic pecuniae insperato sup.
ditatæ exempla è vita illius appono.

I X.

Petr. Riba
den. lib. 5.
vitæ S. Ignatij cap. 9.

Rome Petro Codacio nuper mortuo, & S.R.E. Cardinalibus propter obitum Pauli III. Pont. Max. in noui Pontificis electione occupatis, inopia nostri premebantur: quibus extremam etiam famem metuebant multi, humana ratione rem astimantes. Ignatius vero eo ipso tempore familiam suam auxit, & intra paucos dies, plurimos Societatis Candidatos in Societatem admisi: multis eius animum admirantibus, quibus, quod consecutus est, admiratione noua admirationem ademit. Nā hoc ipso tempore cum aliquando Ioan. Crucius, domesticus obsonator, homo simplissimus, & seruens spiritu ex D. Iohannis Lateranensis templo vesperidum reuertetur, ad amphitheatrum, quod vulgo Colosseum dicunt, in horum incident, qui in manum illi centum nummos aureos silentio tradidit. Eius aspectu plurimum Iohannes commotus est, & horrore quodam perfusus: tradita enim homo pecunia, ex oculis mirantis subito evanuit.

X.

Alias etiam, dum idem Iohannes summo mane obsonatum it, obuiam illi factus est quidam, qui marsupium aureis nummis plenum in manu dedit. Et quod nondum plane illuxisset, quis esset, agnoscere non potuit. Obsonator certe noster Diemonem supplicatus, eiusq; timens infidias, in templum D. Maria supra Mineruam, quod proximum erat, se repente coniecit, precatusq; Deum est, ut se dolo, & fraude omni liberaret. Pecuniam domum allatam, adulterinam nonnulli supplicabantur, & a Diabolo, ut nobis imponeret, prestigis quibusdam adumbratam. Sed tamen vera, & recens, & aurea fuit: eaq; debita soluta sunt. Eodem penè tempore, in alia nostris difficultate versantibus, dum, in propatulo loco, apertam arculam tormento & scrulis vilissimis refertam, P. Iohannes Polancus domi perscrutatur, & scripta quadam diligentius inquirit, recentes nummos aureos fulgentesq; in ea casu reperit, quibus subuentum presenti necessitati est. Nam illud diuine quidem prouidentia signum, minus tamen mirandum est, in summis rei familiaris angustijs fruisse, qui nostra necessitatis inscijs pecuniam ultero offerrent, vel etiam benigne domum deferrent: qua ratione nostra sape inopiam subleuarent.

X I.

Io. Iunior in
scala cœli.
Leon. Mayr.
21. Maij in
stemmate
Mariano.

Persimile, & aliquantò etiam prodigiosus est, quod à Ioanne Iuniore aliisque memoratur, de Nobili quidem, & pia, sed paupercula matrona, quæ, cum non esset, quod alendis geminis filiabus sufficeret, adduxit eas in templum, ad statuam Matris Dei; ibi manus filiarum, in manus Mariæ transponens: *Has meas filias, inquiebat, quas, ob inopiam, subsentare non possum, tibi, ô Dei parentis, in manus*